

Bachelorproject IBO: Effectiviteit van internationale institutes in economische sanctieregimes

---

Denizhan Orhan

**Denizhan Orhan s1416324
Universiteit Leiden
Politologie: Internationale Betrekkingen en Organisaties
Projectbegeleider: Galen Irwin
Datum: 9 juni 2016**

I. Inleiding

Ze vormen een essentieel onderdeel van de internationale diplomatie. Ze geven een signaal aan het doel dat de zender zich niet kan verenigen met die bepaalde handelingen, aan de bondgenoten dat woorden ondersteund moeten worden met de daden en aan het publiek dat vitale belangen beschermd zullen worden (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.7). Economische sancties dienen als belangrijk dwingend hulpmiddel die de zenderstaat gebruikt om in te grijpen in het besluitvormingsproces van een andere soevereine regering. Deze sancties kunnen unilateraal, multilateraal of door een internationale institutie opgelegd worden.

De effectiviteit van unilaterale en multilaterale sancties vormen een belangrijk debat in de economische sanctieliteratuur. Echter worden de sanctiegevallen van internationale instituties in dit verhaal onderbelicht. Deze worden vaak gecategoriseerd als multilaterale sancties, maar er zijn belangrijke gevallen die erop wijzen dat de rol van internationale instituties in plaats van multilaterale coalities bepalend is voor het succes van het sanctiegeval. Daarom is er meer genuanceerde uitleg nodig over de mechanismen die internationale instituties gebruiken om de effectiviteit van sancties te beïnvloeden. Om invloed van internationale instituties op sanctiesucces beter te kunnen onderzoeken moet er onderscheid gemaakt worden tussen sancties die door internationale instituties worden opgelegd en sancties die door landen worden opgelegd. Dit leidt tot de volgende hoofdvraag voor dit onderzoek: *Zijn sancties die door internationale instituties zijn opgelegd meer succesvol dan sancties die zijn opgelegd door landen?*

II. Literatuuroverzicht

De literatuur over economische sancties heeft zich voornamelijk gericht op de effectiviteit van sancties en de voorwaarden waaronder sancties slagen of mislukken. Deze werken hebben aangetoond dat een aantal factoren invloed hebben op uitkomsten van sancties. Een belangrijk debat in dit literatuur focust zich op het verschil tussen de effectiviteit van unilaterale en multilaterale sancties. Vele van deze werken hebben laten zien dat unilateraal opgelegde sancties meer succesvol zijn dan multilateraal (Hufbauer, Schott & Elliot 1990; Drury, 1998; Drezner, 2000; Drezner, 2003; Hufbauer, Schott, Elliot & Oegg 2007). Om een verklaring te kunnen geven voor minder effectiviteit van multilaterale sancties zijn er verschillende theorieën ontwikkeld.

De Hufbauer Schott en Elliott (HSE) analyse is de eerste grote-N empirische studie over de effectiviteit van de economische sancties voor het eerst gepubliceerd in 1985. Hufbauer et al. identificeren politieke en economische variabelen achter het succes of falen van sancties. Een van de belangrijke politieke variabelen is de internationale samenwerking op het gebied van sancties. Internationale steun voor een sanctiebeleid kan het politieksignaal en de economische dreiging versterken, maar anderzijds ook de kans op succes kwetsen (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.172). De auteurs pleiten dat unilateraal opgelegde sancties meer succesvol zijn dan multilaterale sancties, want hoe groter het aantal landen vereist worden voor de uitvoering van een sanctie en hoe langer de sanctie duurt, hoe moeilijker het ondersteunen van een effectieve coalitie wordt (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.172-175). Er wordt geen verschil gevonden in de mate van internationale samenwerking tussen successen en mislukkingen. De relatie is zelfs negatief in bescheidenbeleidsdoelen of eisen voor regimeverandering. Gevallen omtrent belangrijke beleidsdoelen vormen hier een uitzondering op (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.173). Bovendien wordt er nadruk gelegd op de actieve sanctiebelemmering van staten. Deze *black knights* zijn staten die het doelland steunen en hun tekorten deels compenseren, waardoor succes van sancties belemmerd worden (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.175).

In zijn artikel presenteert Drezner (2000) drie mogelijke verklaringen voor het falen van de multilaterale samenwerking. De eerste verklaring voor het falen van de multilaterale samenwerking stelt dat samenwerking mislukt door moeilijke onderhandelingen tussen de eerste zender en het doel (Drezner, 2000, p.79). Een tweede verklaring gaat ervan uit dat

mislukking door succesvolle onderhandelingen tussen de primaire en secundaire zenderstaten komen, waardoor het onmogelijk wordt om een compromis te bereiken met de doelstaat (Drezner, 2000, p.81). De laatste veronderstelt dat de samenwerking mislukt door handhavingsproblemen (Drezner, 2000, p.83). Uit de resultaten van zijn onderzoek blijkt dat multilaterale economische sancties niet belemmerd worden door onderhandelingsproblemen, maar eerder door handhavingsproblemen. Ook laten de resultaten zien dat internationale instituties een doorslaggevende rol spelen in dit proces. Zonder steun van internationale instituties wordt het in stand houden van multilaterale samenwerking moeilijk en zelfs contraproductief in het genereren van concessie met de doelstaat (Drezner, 2000, p.74-75). Concluderend stelt Drezner dat multilaterale sancties waarbij de steun van een internationale organisatie ontbreekt aanzienlijk minder effectief zijn dan unilaterale sancties, maar unilaterale sancties op hun beurt minder succesvol zijn dan multilaterale sancties met de steun van een internationale organisatie (Drezner, 2000, p.97-98).

Deze bevindingen van Drezner worden deels ondersteund door het onderzoek van Drury (1998). Drury legt uit dat samenwerking op het vlak van economische sancties omgekeerd effect heeft op de effectiviteit van deze sancties, maar dit effect verzacht wordt door betrokkenheid van internationale instituties, deze zullen echter niet meer succesvol zijn dan unilaterale sancties (Drury, 1998, p.508). De auteur stelt dat internationale instituties als een platform fungeren waarbij sanctie inspanningen gecoördineerd worden. Ook geven deze organisaties legitimiteit aan de sancties in de internationale gemeenschap (Drury, 1998, 507). Dit laatste punt wordt ook aangehaald door de HSE. De betrokkenheid van een internationale institutie kan de uitkomst van sancties verbeteren door het verhogen van de legitimiteit en de politieke gewicht en door het verlagen van de transactiekosten (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.173). Dit leidt er vervolgens toe dat de Verenigde Naties (VN) in de toekomst een belangrijke rol kunnen spelen in de effectiviteit van sancties (Drury, 1998, p.508).

Bapat en Morgan (2009) zijn andere onderzoekers die verklaringen geven voor waarom multilaterale sancties minder effectief zijn dan unilaterale sancties. Volgens de *selection effects* verklaring zijn multilaterale sancties duurder, omdat het vormen van een stabiele coalitie tussen de zenderstaten kostbaar is. Multilaterale sancties worden pas opgelegd als het probleem heel belangrijk is die opweegt tegen de extra kosten. Als sancties voornamelijk over belangrijke beleidsdoelen gaan, zoals veiligheid. In deze gevallen is de waarschijnlijkheid dat zenderstaten een coalitie steunen namelijk groter (Bapat & Morgan, 2009, p.1077-1078). Een tweede verklaring stelt dat sancties als een publiekgoed dienen. Multilaterale sancties hebben de potentie om meer dwingend macht te creëren, maar effecten

hiervan worden ondermijnd door free-riders. Multilaterale sancties die opgelegd worden door een internationale institutie zijn hierbij veel effectiever en leiden tot meer dwingende macht dan unilaterale sancties (Bapat & Morgan, 2009, p.1078-1080). Ditzelfde argument wordt ook aangehaald door Drezner (2000). Het laatste argument op basis van ruimtelijke theorie stelt dat de vraag of sancties multilateraal worden opgelegd samenhangt met het aantal problemen die van belang zijn voor het opleggen van een sanctie en of de sancties worden opgelegd door meer dan twee actoren. Een internationale institutie is volgens deze theorie alleen nodig als er meerdere kwesties op het spel staan (Bapat & Morgan, 2009, p.1080-1081). Alleen dit laatste argument wordt ondersteund door de resultaten van het onderzoek van Bapat en Morgan die gebaseerd is op *Threat and Imposition of Economic Sanctions* (TIES) data. De auteurs tonen in hun studie aan dat juist multilaterale sancties vaker werken dan unilaterale sancties, zelfs als een instelling niet erbij betrokken wordt (Bapat & Morgan, 2009, p.1085-1093).

III. Theoretisch kader

Uit de besproken literatuur over effectiviteit van multilaterale sancties blijkt dat betrokkenheid van een internationale institutie een belangrijke factor van succes is. Er wordt zelfs gesuggereerd dat multilaterale sancties alléén effectief zijn als een institutie erbij betrokken is. Gezien deze belangrijke rol is er meer uitleg nodig over hoe internationale instituties effectiviteit van sancties beïnvloeden. De ruimtelijke theorie van Bapat en Morgan en handhavingstheorie van Drezner geven belangrijke verklaringen voor de manieren waarop de internationale instituties invloed hebben op een sanctie. Deze worden ondersteund door verschillende werken. Deze werken geven verklaringen voor hoe internationale instituties door verschillende mechanismen gedrag van hun leden kunnen beïnvloeden.

Volgens de ruimtelijke theorie van Bapat en Morgan komt het vaker voor dat de leden van een multilaterale coalitie niet volledig overeen kunnen komen over wat er gevraagd moet worden van het doelstaat. (Bapat & Morgan, 2009, p.1080). De coalitie moet dan een gemeenschappelijk standpunt innemen die niet de meest geprefereerde keuze is van alle coalitieleden. Deze onderhandelingspositie kan ondermijnd worden door deelnemers die opzoek gaan naar hun meest geprefereerde keuze, door een *sanction busting* gedrag te vertonen (Bapat & Morgan, 2009, p.1080). Hierdoor wordt de sanctie inspanningen belemmerd door staten die de doelstaat gaan helpen. Bapat en Morgan stellen dat de betrokkenheid van de internationale institutie in multilaterale sanctionering de coalitieleden bij elkaar kan brengen rond een verenigdonderhandelingspositie wanneer meerdere kwesties op het spel staan en daarmee bijdragen tot het succes van de multilaterale sanctionering inspanningen, maar dat de instituties alléén nodig zijn voor succes als het sanctiegeschil over meer dan één beleidsdoel gaat (Bapat & Morgan, 2009, p.1092). Uit deze theorie kan de volgende hypothese opgesteld worden: Hypothese 1: *Sancties die om één beleidsdoel gaan en die door internationale instituties zijn opgelegd zullen in de meeste gevallen minder succesvol zijn.* Aansluitend op beleidsdoelstellingen en gebaseerd op de theorie van Hufbauer et al. en de eerdere *selection effects* verklaring van Bapat en Morgan volgt hypothese 2: *Internationale instituties zijn meer succesvol in het opleggen van sancties rondom belangrijke beleidsdoelstellingen.*

Verschillende type beleidsdoelen brengen verschillende kosten met zich mee. Door vele werken is het aangetoond dat hoe groter de kosten voor de doelstaat worden, hoe groter de kans van slagen van een sanctie wordt (Drury, 1998; Hufbauer, Schott, and Elliot 2007). Ook wordt er beweerd dat multilaterale sancties, vaak onder leiding van internationale organisaties, effectiever zijn dan unilaterale sancties in het genereren van economische schade

in de doellanden (Kaempfer & Lowenberg, 1999, p. 38). Dit punt wordt ook aangestipt in het artikel van Bapat en Morgan. Er wordt gesteld dat multilaterale sancties potentie hebben om groter economische kosten op te leggen aan de doelstaat (Bapat & Morgan, 2009, p.179) Dit leidt tot de volgende hypothese (3): *Internationale instituties veroorzaken grotere problemen voor de economieën van hun doelwit.*

Internationale instituties zijn geen homogene actoren. Mansfield (1995) stelt dat elk institutie een eigen karakter heeft en dat sommige meer effectieve sancties kunnen implementeren dan anderen. Er kunnen ook variaties in samenwerking zijn als gevolg van verschillen in de interne structuur van instellingen (Mansfield, 1995, p.591). De aard van de instelling en gevolgde strategie zullen wellicht ook de mate beïnvloeden waarin internationale samenwerking bevordert wordt tussen de instelling en zenders van sancties. Instituties die bijvoorbeeld geen politiek-militaire tak hebben zullen minder succesvol zijn in coördineren van een oorlog (Mansfield, 1995, p.592). De reikwijdte van internationale instellingen kan ook invloed hebben op hun vermogen om de samenwerking over sancties te promoten (Mansfield, 1995, p.592).

Ook de studie van Early en Spice (2015) geeft een uitleg over dat een lidmaatschap bij een internationale institutie onafhankelijke effecten kunnen hebben op reacties van de staten op sanctie inspanningen. Lidmaatschap bij een internationale organisatie heeft volgens de handhavingstheorie invloed op zowel binnenlandsbeleid als buitenlandsbeleid van een staat. De mogelijkheden, de politieke en commerciële toegang die landen hebben, worden hierdoor ook beïnvloed (Early & Spice, 2015, p.349). Zo zal institutielidmaatschap invloed hebben op reacties van staten op de sancties. De nadruk ligt in deze voornamelijk op de grootte van de internationale instituties die betrokken zijn bij het opleggen van sancties. De auteurs stellen dat het vermogen van de internationale institutie om *sanction busting* gedrag van hun leden te voorkomen verlaagd wordt als hun grootte toeneemt. Dit omdat ten eerste grotere instellingen geconfronteerd worden met moeilijkheden bij het opleggen van dure sancties als gevolg van grotere heterogeniteit van hun lidmaatschappen. Daarnaast worden deze instituties meer geconfronteerd met toezicht-en handhavingsproblemen en tenslotte zijn zij minder goed in staat om afvalligheden van hun leden te voorkomen (Early & Spice, 2015, p.344). Daarom stellen de auteurs dat sanctie verplichtingen die opgelegd worden door kleine internationale instituties hun leden beter kunnen weerhouden van *sanction busting* gedrag (Early & Spice, 2015, p.358). Er werd namelijk verwacht dat leden van deze instituties de neiging hebben om minder intern verdeeld te zijn over de kwestie (Early & Spice, 2015, p.345). Dit wordt ook aangetoond door hun analyse van de vijf verschillende internationale instituties gebaseerd op

164 sanctiegevallen. Resultaten geven aan dat kleinere internationale instituties het meest in staat zijn om zinvolle bijdrage te leveren aan sanctionering inspanningen. Gebaseerd op de bovenstaande theorie van Early en Spice en Mansfield volgt hypothese 4: *Sancties die opgelegd worden door kleine instituties zullen meer succesvol zijn dan sancties die worden opgelegd door grote instituties.*

De theorie van Drezner geeft nauwkeurige toelichting op handhavingsproblemen en hoe deze aangepakt kunnen worden door instituties. Deze theorie stelt dat zodra een multilaterale coalitie gevormd wordt om een sanctie op te leggen ook verondersteld wordt dat alle medewerkende staten politiek zullen profiteren (Drezner, 2000, p.83). Echter maken deze zenderstaten kosten doordat economische uitwisseling verstoord wordt, terwijl *sanction busters* in dit geval profiteren van de rent-seeking. Hierdoor ontstaat een dilemma voor potentiële sanctieopleggers. Zelfs als alle actoren beter af zijn met het opleggen van multilaterale sancties, zijn individuele actoren nog beter af als zij overlopen en unilateraal gaan opereren terwijl iedereen samenwerkt (Drezner, 2000, p.83). Deze druk van overlopen van de overeengekomen sancties wordt dringender naarmate de omvang van de sanctiecoalitie groter wordt. Economische baten voor het overlopen worden groter en het monitoren van groot aantal staten wordt moeilijker naarmate het aantal meewerkende staten toeneemt (Drezner, 2000, p.83).

Het handhavingsprobleem is dus een vorm van collectieve actie probleem. Dit probleem kent twee verschillende vormen (Drezner, 2000, p.83). Het eerste vorm is verborgen *sanction busting*. Private actoren gaan sancties ondermijnen, omdat zij van de economische baten willen profiteren (Drezner, 2000, p.83-84). Het tweede vorm van handhavingsprobleem is het afvalligheid van de secundaire zenderstaten. Ook de secundaire zenderstaten willen betere voorwaarden uit de handel halen en ondervinden hiervoor politieke en economische druk om de sanctiecoalitie te doorbreken (Drezner, 2000, p.84). Deze druk komt vooral van sectoren die in grote mate afhankelijk zijn van het handel met de doelstaat. Deze sectoren kunnen illegale handel beginnen met het doelstaat waardoor zij sanctie inspanningen van hun overheden ondermijnen. Door groei van deze activiteiten kan de politieke economie van deze zenderstaat gedestabiliseerd worden. Dit leidt tot politieke druk om dergelijke activiteiten te legaliseren en resulteert uiteindelijk in afvalligheid (Drezner, 2000, p.84).

De aanwezigheid en steun van een internationale organisatie kunnen beide soorten handhavingsproblemen aanpakken (Drezner, 2000, p.85-86). Internationale instituties doen dit door te fungeren als een coördinatie mechanisme voor samenwerkende zenderstaten. Zij

zorgen voor de verhoging van de informatiestroom en maken samenwerking tussen staten makkelijker (Drezner, 2000, p.86-87). Dit leidt vervolgens tot vermindering van de toezichtskosten. Ook maken internationale instituties het opsporen van free-riding makkelijker. Daarnaast kan de samenwerking gesteund worden door zijbetalingen die gegeven kunnen worden aan twijfelende staten om mee te werken aan het sanctieoplegging. De elites worden hierbij geholpen om de binnenlandse druk te verminderen (Drezner, 2000, p.86). Zodra een internationale institutie de sanctie coalitie ondersteunt, worden de negatieve effecten van de *sanction busting* en afvalligheid gecontroleerd, terwijl de positieve effecten van de samenwerking nog steeds actief blijven (Drezner, 2000, p.87). Door de instelling verliest elke zender zijn vermogen om afzonderlijk een deal aan te gaan met het doel, waardoor de dreiging van sancties geloofwaardiger worden. De resultaten van Drezner ondersteunen deze theorie. Uit zijn analyse blijkt dat multilaterale sancties die ondersteund worden door internationale instellingen aanzienlijk meer succesvol zijn dan multilaterale sancties zonder internationale instellingen, die op hun beurt ook minder succesvol zijn dan unilaterale sancties (Drezner, 2000, p.95-99).

Martin (1993) beargumenteert eigenlijk hoe internationale instituties legitimiteit geven aan een sanctie zoals Hufbauer et al. en Drury stelden. Multilaterale sancties vereisen economische en diplomatieke uitgaven door de primaire zenderstaat. Staten die belang hebben bij het gebruik van economische sancties worden geconfronteerd met het probleem van het verkrijgen van de medewerking van andere staten. Internationale instituties spelen hierbij een belangrijke rol. Internationale instituties zijn relevant in het verstrekken van informatie en het vaststellen van normen, maar ook in het genereren van *issue-linkages*. Dit laatste helpt staten als deze een geloofwaardige sanctie willen opleggen, die vervolgens tot legitimiteit leidt (Martin, 1993, p.416).

Er bestaat een institutioneel structuur binnen zo een organisatie. Door deze structuren kunnen staten aan andere staten bewijzen dat ze betrouwbaar zijn en voldoen aan institutionele verplichtingen. Zodra een primaire sanctiezender een openbare institutionele sanctieverplichting instelt, zal het omkeren van dit beleid ook de neiging hebben om het niveau van de voordelen te verlagen die voortvloeien uit andere institutionele dimensies (Martin, 1993, p.417). Het argument houdt simpel gezegd in dat politieke beslissingen in het kader van bepaalde institutionele structuren stabiel zijn. Deze institutionele prikkels verkleinen de kans van het intrekken van een sanctie, waardoor geloofwaardigheid ervan vergroot wordt (Martin, 1993, p.417-418). De resultaten van haar onderzoeken demonstreren dat er een positieve samenhang is tussen samenwerking op het gebied van sanctieoplegging

en activiteiten van een internationale institutie. Er zullen meer landen meedoen met het opleggen van een sanctie als de primaire zender een goedkeuring heeft gekregen van de internationale institutie (Martin, 1993, p.429-430).

Vorige verklaringen voor de positieve impact van de internationale instituties hebben gesuggereerd dat ze voornamelijk twee nuttige doeleinden dienen. Ten eerste kunnen internationale instituties helpen bij het oplossen van de collectieve actie probleem. Ze bieden het leiderschap waaromheen een coalitie georganiseerd kan worden en kunnen de kosten van het vormen van de coalitie en coördinatie verminderen. Deze instituties geven daarnaast meer legitimiteit aan sancties. Ten tweede kan een internationale institutie de afvalligheden van multilaterale sancties verminderen. Deze instituties kunnen de activiteiten van leden controleren en bijdragen aan effectiviteit van de sanctieoplegging. De theorieën van Martin en Drezner en de overige auteurs leiden tot de laatste hypothese (5): *Economische sancties die opgelegd worden door internationale instituties zullen meer succesvol zijn dan sancties die opgelegd worden door landen.*

IV. Methode & Data

Om de hypothesen te kunnen testen wordt er een statistische analyse uitgevoerd met de *Threat and Imposition of Economic Sanctions* (TIES) dataset. Tot heden is er door de onderzoekers voornamelijk gebruik gemaakt van de HSE-dataset. De TIES-dataset biedt een nieuwe mogelijkheid om de onderzoeken die gebaseerd zijn op de HSE-dataset te repliceren en zo een vergelijking te kunnen maken van de bevindingen en de conclusies. De literatuur over de rol van internationale instituties die betrokken zijn bij het opleggen van sancties is voornamelijk gebaseerd op de HSE-dataset. Er wordt in dit onderzoek ervoor gekozen om gebruik te maken van de TIES-dataset (versie 4.0) om op deze manier een vergelijking te kunnen maken tussen de verbanden die eerder gelegd zijn en die uit deze onderzoek voortvloeien. De TIES-dataset omvat 1412 gevallen in de periode 1945-2005. In totaal zijn 567 van deze gevallen alleen bedreigingen met sancties (40%), terwijl in 845 gevallen sancties daadwerkelijk zijn opgelegd (60%) (Morgan, Bapat & Kobayashi, 2014, p.545).

In dit onderzoek is succes de afhankelijke variabele. Om succes van een sanctie te kunnen bepalen wordt er gebruik gemaakt van een variabele die het eindresultaat van een sanctie weergeeft. Deze uitkomst variabele bevat in totaal tien categorieën waarvan vijf betrekking hebben op de dreigingsfase en andere vijf op de opleggingsfase van een sanctiegeval. Een sanctie eindigt als de doelstaat gedeeltelijk instemt met aantal eisen van de dreiging of oplegging en daartoe zijn zijn gedrag veranderd. Het is ook mogelijk dat de doelstaat met alle eisen van de zenderstaat instemt en volledig zijn gedrag veranderd. Daarnaast kan er capitulatie door de zender plaatsvinden. Dit houdt in dat de zenderstaat sancties verwijdt ondanks de weigering van de doelstaat om zijn gedrag te veranderen. Een ander mogelijk uitkomst is dat er een impasse plaats vindt na de oplegging van een sanctie, sancties worden opgelegd door zenders maar de doelstaat weigert om van gedrag te veranderen. Ten slotte komt er een uitkomst tot stand door onderhandeling die tussen de doelstaat en de zenderstaat plaatsvinden. De doelstaat stemt hierbij in om gedeeltelijk van gedrag te veranderen in ruil voor enkele acties van de zenderstaat (Morgan, Bapat & Kobayashi, 2013, p.12-13).

Aan de hand van de boven beschreven categorieën kan het succes op verschillende manier geïnterpreteerd worden. Men kan uitgaan van een restrictieve definitie dat alleen gevallen als succes bevat waarin de doelgroep geheel of gedeeltelijk instemt met de sanctie. Er kan ook gebruik worden gemaakt van een meer ruimere definitie die ook onderhandelde uitkomsten als succesvolle resultaten beschouwd. De succesresultaten worden gepresenteerd in Tabel 1. De in de tabel gepresenteerde succesresultaten zijn gebaseerd op 1024 sanctie

episodes van de TIES-dataset. Dit omdat de overige 388 gevallen ofwel lopende gevallen zijn waarvan er nog geen uitkomst is of gevallen waarvan de uitkomst niet bepaald konden worden (Morgan, Bapat & Kobayashi, 2014, p. 545-546).

Tabel 1 Succes van alle sanctiegevallen		
Succes definitie	Succes (in gevallen)	Succes (in procenten)
Restrictieve definitie	384	27
Ruime definitie	576	41

Voor dit onderzoek wordt de eindresultaatvariabele hercodeerd. Er wordt een splitsing gemaakt tussen de uitkomsten van dreigingen met sancties en sancties die daadwerkelijk zijn opgelegd. Deze uitkomsten worden vervolgens in twee categorieën weergegeven in plaats van vijf om een beter onderscheid te kunnen maken tussen successen en mislukkingen. Er wordt gekozen om in dit onderzoek een ruime definitie van succes te hanteren. Sancties worden als succesvol beschouwd als de doelstaat gedeeltelijk instemt, helemaal instemt of als er door onderhandelingen een oplossing bereikt wordt. De mate van succes wordt ook aanzienlijk verbeterd als de onderhandelde gevallen ook als succesvolle gevallen beschouwd worden (Tabel 1). Daarentegen worden sancties als niet succesvol beschouwd waarin de zenderstaat capituleert en als de doelstaat zijn gedrag niet veranderd. Hieruit volgt: geen succes=1 en succes=2 (Tabel 2).

Om een vergelijking te kunnen maken tussen het succes van verschillende actoren wordt er een nieuwe variabele gemaakt. Hiermee worden de sanctiegevallen van internationale instituties met die van landen vergeleken. De sanctiegevallen van landen kunnen zowel unilaterale als multilaterale sancties zijn. Unilaterale sancties worden opgelegd door één zenderstaat. Daarentegen wordt er bij multilaterale sancties een coalitie van verschillende landen gevormd die bij elkaar komen voor een sanctiegeval. In dit onderzoek wordt er een strikt onderscheid gemaakt tussen de sancties die opgelegd worden door een coalitie met een internationale institutie en coalitie van alleen landen. In de TIES-dataset worden de top zeventien meest voorkomende internationale instituties die betrokken waren bij sanctiegevallen in de periode 1945-2005 geïdentificeerd. Er wordt ervoor gekozen om deze zeventien instituties te categoriseren in drie groepen. Hierin hebben de VN en de EU het overwicht aan sanctiegevallen vergeleken met de andere instituties. Hieruit volgt: 1= de VN, 2= de EU en 3= andere instituties (Tabel 2). Door zo een categorisering wordt het ook mogelijk om te onderzoeken of institutioneel omvang van belang is voor het opleggen van een

sanctie. De omvang kan bepaald worden door naar het gemiddeld aantal leden van de instituties te kijken. De EU heeft gemiddeld 9,7 leden en de VN 127,6 (Early & Spice, 2015, p.349). Door het ledenaantal wordt de EU in dit onderzoek als een kleine instelling en de VN als grote instellingen beschouwd.

Kosten die opgelegd worden en het economische schade die hierdoor veroorzaakt wordt, is een van de determinanten van succes. Dit wordt weergegeven in drie categorieën. Indien er geen bewijs bestaat dat de economische gezondheid van de doelstaat beïnvloed werd door de activiteiten van de zender, wordt zo een geval gecodeerd als een sanctie met weinig impact. Een episode wordt gecodeerd als een sanctie met groot impact indien sancties tot significante macro-economische problemen voor de doelstaat in stand hebben gebracht. Bij deze gaat het om abnormale veranderingen zoals stijgingen van inflatie of werkloosheid bij meer dan 5% of de drastische vermindering van de handelsrelaties. Een episode wordt tenslotte gecodeerd als een sanctie met ernstig impact indien het functioneren van de economie van de doelstaat zwaar beschadigd wordt. Hierbij kan er er gedacht worden aan het verliezen van vermogen om kritische benodigdheden te verkrijgen, verhoging van sterftcijfer of het verliest de mogelijkheid om de handel met buitenlandse regeringen te drijven (Morgan, Bapat & Kobayashi, 2013, p.11).

Het type sanctie en het beleidsdoel zijn twee belangrijke variabelen die kosten en succes van een sanctie kunnen beïnvloeden. Sancties worden opgelegd om een bepaald doel te kunnen bereiken en een kwestie op te lossen. De TIES-dataset maakt onderscheid tussen het aantal doelen, er wordt hierbij gekeken om hoeveel kwesties een sanctie opgelegd wordt. In dit onderzoek wordt de nadruk gelegd op de opgelegde sanctiegevallen met een enkel beleidsdoel. Dit wordt gedaan vanwege het weinig aantal gevallen in de andere drie variabelen die beleidsdoelen weergeven. De hiervoor gebruikte variabele bevat vijftien verschillende doelen, deze worden weergegeven in Tabel 2.

Verschillende doelen kunnen bereikt worden door het gebruik van verschillende type sancties. De TIES-dataset bevat de volgende manieren waarmee de zenderstaat kosten op kan leggen aan een doelstaat (Tabel 2). Sancties kunnen verschijnen als totale of gedeeltelijke embargo's die de stroom van economische uitwisseling tussen de zender-en de doelstaat verbodt. Ook kan de zenderstaat gebruik maken van import-en exportrestricties die in-en uitvoer van bepaalde goederen beperken. Met behulp van een blokkade probeert de zender fysiek te voorkomen dat andere staten economische transacties met de doelstaat verrichten. Verder kan de zender doelgerichte sancties opleggen. Onder deze smart sancties vallen

reisverboden en bevrozing van activa. Tot slot kan er gekozen worden om economische overeenkomsten tijdelijk te stoppen.

Tabel 2 Afhankelijke & onafhankelijke variabelen gebruikt in de statistische analyse	
Variabele	Beschrijving
Sanctie succes	1=Geen succes 2=Succes
Betrokken actor	1=VN 2=EU 3=Andere instituties 4=Landen
Sanctietype	1=Totaal economisch embargo 2=Gedeeltelijk economische embargo 3=Import Restrictie 4=Export Restrictie 5=Blokkade 6=Bevriezing van activa 7=Beëindiging van buitenlandse hulp 8=Reisverbod 9=Opschorting van de economische overeenkomst
Beleidsdoel	1=Beperken van politieke invloed 2=Beperken van militaire gedrag 3=Regime destabilisatie 4= Uitsluiten burger, eigendom en materiaal 5=Territoriale geschillen oplossen 6=Weigeren strategische materialen 7=Vergelding voor de alliantie 8=Verbeteren van mensenrechten 9=Beëindigen wapen/ materiele proliferatie 10=Beëindigen ondersteuning van niet-statelijke actoren 11=Afshrikken of bestraffen van drugshandel 12=Verbeteren van milieubeleid 13=Handelsgeschillen 14=Implementeren economische hervorming 15=Overige
Economische kosten voor de doelstaat	1= Weinig impact 2= Groot impact 3= Ernstig impact

V. Resultaten

Bij het opleggen van een sanctie moet de zenderstaat een aantal zaken goed overwegen. Verschillende factoren hebben namelijk invloed op de uitkomst van de dreiging en de oplegging van een sanctiegeval. In dit onderzoek staat vergelijking van de opgelegde sanctiegevallen van internationale instituties met de opgelegde sanctiegevallen van landen centraal. Beleidsdoelstellingen waardoor een sanctie opgelegd wordt, het type sanctie dat gekozen wordt en de kosten die eraan verbonden zijn, zijn andere drie belangrijke factoren die in dit onderzoek geanalyseerd worden. Deze factoren worden gepresenteerd in de onderstaande kruistabellen. Tabel 3 laat het succes per opgelegde beleidsdoel van verschillende actoren in procenten en in aantal gevallen zien. Deze tabel omvat in totaal 551 gevallen. De missende gevallen zijn dreigingen met sancties of sancties waarvan de uitkomst niet bepaald kon worden.

Tabel 3 Succes per beleidsdoel, per actor (in procenten)					
Internationale instituties					
	VN	EU	Andere instituties	Landen	Totaal
Beperken van politieke invloed	33(1)	-	0 (0)	75 (9)	63 (10)
Beperken van militaire gedrag	83(10)	33 (1)	75 (3)	47 (15)	57 (29)
Regime destabilisatie	-	100 (1)	100 (3)	57 (18)	61 (22)
Uitsluiten burger, eigendom en materiaal	-	-	-	90 (27)	90 (27)
Territoriale geschillen oplossen	100 (3)	100 (1)	0 (0)	50 (6)	59 (10)
Weigeren strategische materialen	100 (1)	-	0 (0)	79 (11)	75 (12)
Vergelding voor de alliantie	-	-	80 (8)	45 (23)	51 (31)
Verbeteren van mensenrechten	100 (2)	78 (7)	50 (1)	56 (14)	63 (24)
Beëindigen wapen/ materiele proliferatie	100 (5)	-	-	31 (4)	50 (9)
Beëindigen ondersteuning van niet-statelijke actoren	100 (1)	100 (2)	-	20 (1)	50 (4)
Afshrikken of bestraffen van drughandel	-	-	-	100 (1)	100 (1)
Verbeteren van milieubeleid	-	100 (2)	-	90 (17)	91 (19)
Handelsgeschillen	-	76 (19)	80 (4)	46 (67)	51 (90)
Implementeren economische hervorming	-	-	100 (4)	67 (2)	86 (6)
Overige	-	100 (3)	-	33 (17)	37 (20)
Total successen	85%(23)	78%(36)	74%(23)	52%(232)	57%(314)
Totaal (alle gevallen)	100%(27)	100%(46)	100%(31)	100%(447)	100%(551)
Noot: Aantal gevallen tussen de haakjes					

Gebaseerd op de theorie van Bapat en Morgan stelt de eerste hypothese dat de betrokkenheid van de internationale institutie in multilaterale sanctionering alléén nodig is voor succes als het sanctiegeschil over meer dan één probleem gaat. Dus er wordt verwacht dat sancties van internationale instituties over het algemeen lage percentage aan succes

hebben als deze op een enkel issue, dus beleidsdoelstelling, gebaseerd zijn. Echter wordt deze hypothese niet ondersteund door de resultaten van tabel 3. De resultaten in tabel 3 tonen aan dat totaal succespercentages van de internationale instituties boven de 70 procent liggen bij sanctiegevallen die op een enkel beleidsdoel gebaseerd zijn.

Ook laat de tabel zien dat instituties niet van alle type doelstellingen gebruik maken, maar dat ieder institutie vaak op bepaalde soorten beleidsdoelstellingen focust. Dit heeft te maken met institutioneel karakter en de gevolgde strategie zoals Mansfield het constateert. Zo heeft de Europese Unie het meest sancties opgelegd vanwege handelsgeschillen. In 76 procent van deze gevallen is de EU succesvol geweest. Dit zal waarschijnlijk komen doordat de EU de grootste importeur en exporteur van de wereld is en voornamelijk sancties gebruikt om problemen op te lossen die tijdens handel ontstaan. Daarnaast leggen de VN de meeste sancties op om het militaire gedrag van het doel te kunnen beperken en hier zijn de VN in 83 procent van de gevallen succesvol geweest. Deze bevinding komt overeen met het karakter en de hoofddoelstelling van de institutie. Er zijn nog een aantal categorieën waarmee de VN alleen maar successen hebben geboekt, maar deze categorieën bevatten weinig aantal cases.

Een andere hypothese (2) stelt dat coalities bij multilaterale sancties voornamelijk gevormd worden om belangrijke beleidsdoelen, zoals veiligheid issues. Van de bovenstaande vijftien categorieën worden het beperken van politieke en militaire invloed, regime destabilisatie, het oplossen van territoriale geschillen, weigeren van strategische materialen, vergelding van allianties, het beëindigen van wapenproliferatie en het beëindigen van ondersteuning van niet-statelijke actoren tot belangrijke beleidsdoelen gerekend en gebundeld onder het noemer veiligheidskwesties. De resterende categorieën worden weergegeven als geen veiligheidskwesties. Deze worden gepresenteerd in tabel 4.

Tabel 4 Succes per beleidsdoel, per actor (in procenten)					
Internationale instituties					
	VN	EU	Andere instituties	Landen	Totaal
Veiligheidskwesties	84 (21)	71 (5)	70 (14)	60 (87)	57 (127)
Niet-veiligheidskwesties	100 (2)	80 (31)	82 (9)	53 (145)	57 (187)
Total successen	85%(23)	78%(36)	74%(23)	52%(232)	57%(314)
Totaal (alle gevallen)	100%(27)	100%(46)	100%(31)	100%(447)	100%(551)
Noot: Aantal gevallen tussen de haakjes					

De resultaten van tabel 4 tonen aan dat internationale organisaties, voornamelijk de VN, inderdaad meer succesvol zijn in het opleggen van sancties die om veiligheidskwesties

gaan dan landen. Dit is niet verbazingwekkend aangezien de hoofddoelstelling van de VN handhaving van internationale vrede en veiligheid is. Zo laat de tabel zien dat de VN bijna alleen maar sancties leggen om veiligheidskwesties waarin ze 84 procent succesvol zijn. Ook de EU en de andere instituties hebben hogere percentages aan succes bij veiligheidskwesties dan landen, die maar 60 procent succesvol zijn. Hierdoor wordt de hypothese 2 over effectiviteit van internationale instituties in belangrijke beleidsdoelen ondersteund. Wel moet er opgemerkt worden dat de EU weinig sancties hebben opgelegd vanwege veiligheidskwesties. Dit kan verklaard worden doordat de Europese Unie nog geen ontwikkelde gemeenschappelijke defensiebeleid heeft. Verder valt het op dat de percentages aan succes bij niet-veiligheidskwesties hoger zijn, op landen na, dan veiligheidskwesties. Bovendien zijn totale succespercentages van de instituties hoger dan bij landen die maar slechts in 52 procent van de gevallen succes hebben geboekt.

Verschillende kwesties worden ook door verschillende sanctietypen aangepakt. In tabel 5 worden de succesresultaten van negen verschillende sanctietype per actor zowel in procenten als in aantal gevallen weergegeven. Naast de onbepaalde uitkomsten en dreigingsgevallen heeft de variabele sanctietype ook missende cases.

Tabel 5 Succes per opgelegde sanctietype, per actor (in procenten)					
Internationale instituties					
	VN	EU	Andere instituties	Landen	Totaal
Totaal economisch embargo	100 (3)	-	50 (1)	71 (5)	75 (9)
Gedeeltelijk economische embargo	100 (10)	100(1)	75 (6)	41 (12)	60 (29)
Import Restrictie	-	82 (22)	80 (4)	43 (57)	83 (50)
Export Restrictie	100 (3)	-	0 (0)	75 (9)	75 (12)
Blokkade	-	-	-	67 (10)	67 (10)
Bevriezing van activa	-	-	-	75 (3)	75 (3)
Beëindiging van buitenlandse hulp	50 (1)	100 (3)	100 (3)	47 (55)	50 (62)
Reisverbod	-	50 (1)	100 (1)	57 (4)	60 (6)
Opschorting van de economische overeenkomst	-	100 (1)	100 (1)	47 (9)	52 (11)
Totaal successen	94 % (17)	82% (28)	76% (16)	48% (164)	54% (225)
Totaal	100% (18)	100% (34)	100% (21)	100% (342)	100%(415)

Noot: Aantal gevallen tussen de haakjes

Opmerkelijk aan tabel 5 is dat er twee type sancties zijn die in het algemeen het meest geprefereerd worden. Daarnaast laat de tabel ook zien dat de instituties voornamelijk gebruik maken van een bepaald type sanctie. Opvallend is dat de instituties hoge percentages aan succes hebben in de sanctietypen die zij het meest gebruiken. De VN maken het meest gebruikt van gedeeltelijke economische embargo's. Hierdoor wordt de stroom van enkel

bepaalde goederen of diensten van en naar het doel staat gestopt. In totaal zijn 60 procent van de VN-cases gedeeltelijke economische embargo's en merkwaardige hieraan is dat al deze cases succesvol zijn. Ook maken andere instituties het meest gebruik van gedeeltelijke economische embargo's en zijn 75 procent succesvol hierin. De EU en de landen hebben het meest gebruik gemaakt van importrestricties. In totaal zijn 89 procent van de EU gevallen en 57 procent van sancties van de landen importbeperkingen. De EU was in 82 procent van deze gevallen succesvol en de landen maar in 43 procent. De HSE beweert juist dat er vaker gebruikt gemaakt wordt van exportbeperkingen, omdat het stoppen van export door zenderstaat veel meer schade zal brengen aan de doelstaat dan importbeperkingen (Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007, p.92). De bevindingen van dit onderzoek laten juist het tegenovergestelde zien. Als er naar de succesratio gekeken wordt, valt het op dat de importrestricties het meest succesvolle sanctietype en het beëindigen van buitenlandse hulp het minst succesvolle sanctietype zijn. Daarnaast blijken de instituties meer succesvol te zijn dan landen en is de VN het meest succesvolle institutie als de totaal succespercentages van verschillende sanctietypes van alle betrokken actoren met elkaar vergeleken worden.

Economische kosten die opgelegd worden aan de doelstaat is een ander bepalend factor voor het succes van een sanctie. Vaak wordt er gesteld dat hoe groter de kosten, hoe groter de schade en succes van een sanctie wordt. Daarom wordt er verwacht, zoals geconstateerd in hypothese 3, dat de internationale instituties een groter probleem veroorzaken op de economieën van hun doelwit dan landen. In tabel 6 worden de veroorzaakte economische kosten voor de doelstaat per actor gepresenteerd. De tabel mist 623 gevallen, dit kunnen gevallen zijn waarover geen informatie beschikbaar is of gevallen waarvan de mogelijke sanctiegevolgen niet bepaald kunnen worden.

Tabel 6 Economische kosten voor de doel per actor (in procenten)					
Impact	Internationale instituties			Landen	Totaal
	VN	EU	Andere instituties		
Weinig impact	48 (11)	96 (88)	38 (12)	83(535)	82 (646)
Groot impact	35 (8)	4 (4)	53 (17)	13 (82)	14 (111)
Ernstig impact	17 (4)	0 (0)	9 (3)	4 (25)	4 (32)
Totaal	100% (23)	100% (92)	100% (32)	100% (642)	100% (789)
Noot: Aantal gevallen tussen de haakjes					

Uit tabel 6 blijkt dat de VN de grootste schade met de sancties veroorzaken als het vergeleken wordt met anderen. Dit houdt in dat door de opgelegde sancties van de VN het functioneren van de economie van de doelstaat ernstig beschadigd. Zo verliezen de doelstaten hun vermogen om kritische benodigdheden te verkrijgen of de mogelijkheid om handel te drijven met de buitenlandse regeringen. Ook valt het op dat 53 procent van de sanctiegevallen die opgelegd worden door andere instituties grote schade veroorzaken. In tegenstelling tot instituties hebben de landen maar 17 procent van hun sancties een ernstig economische schade veroorzaakt. Om te kunnen verklaren of de hypothese 3 klopt worden de categorieën groot en ernstig bij elkaar genomen. Hieruit blijkt dat hypothese 3, op de Europese Unie na, ondersteund wordt. Procentueel gezien hebben de VN en andere instituties groter schade veroorzaakt aan de economie van hun doel dan landen.

De conclusies die getrokken werden uit de drie controle variabelen die het succes van een sanctie beïnvloeden laten zien dat internationale instituties meer succesvol zijn dan landen. Dit wordt nu ook gecontroleerd door afzonderlijk te kijken naar de relatie tussen het succes van een opgelegde sanctie met erbij betrokken actoren. In tabel 7 worden alle succesgevallen van de opgelegde sancties van de VN, de EU, andere instituties en de landen weergegeven.

Tabel 7. Succes per Internationale instituties versus Landen (in procenten)					
Internationale instituties					
	VN	EU	Andere instituties	Landen	Totaal
Geen succes	15	22	26	48	43
Succes	85	78	74	52	57
Totaal	100% (27)	100% (46)	100% (31)	100% (447)	100%(551)
Noot: Aantal gevallen tussen de haakjes					

De hypothese 4 stelt dat sancties opgelegd door kleine instituties meer succesvol zullen zijn dan sancties opgelegd door grote instituties. Er werd namelijk verwacht dat de EU vanwege de kleine omvang van de institutie en minder leden aantal beter in staat zal zijn om haar leden te controleren, toezicht te houden in voorkomende problemen en dat de leden minder intern verdeeld zullen zijn. En de VN als gevolg van haar grotere heterogeniteit van lidmaatschappen juist meer geconfronteerd zal worden met toezicht-en handhavingsproblemen en minder goed instaat zal zijn om afvalligheid van haar leden te voorkomen en daarom minder succesvol zal zijn dan de EU. Uit tabel 7 blijken dat de VN juist meer succesvol is met het opleggen van sancties. Hierdoor wordt de hypothese niet ondersteund. Ook laat deze tabel zien dat alle instituties meer succesvol zijn dan landen. In

tabel 8 worden de drie institutie categorieën samengevoegd om een beter vergelijking te kunnen maken tussen sancties opgelegd door internationale instituties en sancties opgelegd door landen.

Tabel 8. Succes Internationale instituties versus Landen (in procenten)			
	Internationale instituties	Landen	Totaal
Geen succes	21	48	43
Succes	79	52	57
Totaal	100% (104)	100% (447)	100% (551)
Noot: Aantal gevallen tussen de haakjes			

De hypothese 5 is de laatste hypothese en tevens de nulhypothese van dit onderzoek. Er wordt verwacht dat sancties die door internationale instituties zijn opgelegd meer succesvol zullen zijn dan sancties opgelegd door landen. Net zoals alle andere tabellen, ondersteunen de resultaten van tabel 8 de hypothese 5. De theorieën van Drezner en Martin stellen dat sancties opgelegd door internationale instituties meer succesvol zijn dan multilaterale sancties, die op hun beurt meer succesvol zijn dan unilaterale sancties. Uit de bivariate analyses getrokken conclusies ondersteunen deze theorieën. Internationale instituties blijken inderdaad meer succesvol te zijn in het opleggen van sancties dan landen.

Tabel 9 weergeeft de resultaten van de logistische regressieanalyse waarmee de relatie tussen het succes van de opgelegde sancties en de vier onafhankelijke variabelen onderzocht wordt. Doordat zowel sanctietype als beleidsdoelen vele categorieën met weinig aantal gevallen bevatten wordt ervoor gekozen om bij dit deel van het onderzoek deze categorieën samen te voegen. Bij de hypothese 2 gebruikte verdeling tussen veiligheidskwesties en niet-veiligheidskwesties van het variabele beleidsdoel wordt ook in dit deel van het onderzoek gebruikt. Ook het variabele sanctietype wordt hercodeerd. Deze variabele bevat negen verschillende categorieën die vereenvoudigd wordt tot drie categorieën, namelijk handelssancties, financiële sancties en smart sancties. Onder handelssancties vallen de categorieën import-en exportbeperkingen, gedeeltelijke economische embargo's en opschorting van economische overeenkomsten. Totaal economische embargo's, blokkades en het beëindigen van buitenlandse hulp worden tot financiële sancties gerekend. Tot slot vallen het bevriezen van activa en het opleggen van reisverbod onder smart sancties.

Tabel 9 Regressie analyse succes en vier onafhankelijke variabelen		
	B	Exp (B)

Beleidsdoel		
Veiligheidskwesities	-,164 (,253)	,849
Sanctie type		
Handel	-,778 (,652)	,460
Financieel	-,602 (,662)	,548
Smart (Referentiecategorie)		
Targetkosten	,522 (,249) **	1,686
Betrokkenactor		
VN		
EU	2,611 (1,070) **	13,610
Andere instituties	1,678 (,477) ***	5,352
Landen (Referentiecategorie)	,920 (,555) *	2,508
Constante	-,030	
-2LL	500,762	
Cox and Snell's R2	,089	
Nagelkerke R2	,119	
Noot: binaire logistische regressiecoëfficiënten met standaardfouten tussen haakjes. *p< .10; **p< .05; ***p< .01		

Om te beginnen wordt er gecontroleerd of het model passend is bij de data. De passendheid van de analyse wordt getest met de resultaten van de Likelihood waarde en voornamelijk de Pseudo R². Dit model heeft een Nagelkerke R² waarde van ,119. Dit houdt in dat dit model een zwakke verklarend kracht heeft. Verder wordt er gekeken naar het aantal gevallen die door het model goed voorspeld worden. Op basis van toeval werden 52,3 procent van de gevallen goed voorspeld. Door toevoeging van de in het onderzoek opgenomen vier onafhankelijke variabele zorgt het logistische regressiemodel voor een verbetering van 10,6 procent, zo worden 62,9 procent van de gevallen nu door het model goed voorspeld.

Niet alle variabelen hebben een statistisch significantie. Uit de resultaten van tabel 9 blijkt dat alle internationale instituties een significant invloed hebben op het succes van een sanctie. Dit wijst erop dat internationale instituties een groter odds op succes hebben dan landen. Ook valt het op dat internationale instituties grootste impact hebben op het succes van een sanctie vergeleken met alle andere variabelen. Deze bevindingen komen overeen met de theorieën van Drezner en Martin. Internationale instituties blijken inderdaad een belangrijke factor te zijn voor het slagen van een sanctie. De basishypothese van dit onderzoek, dat sancties opgelegd door internationale instituties meer succesvol zijn dan landen, wordt hierdoor ook ondersteund. De odds voor de VN op het behalen van succes met een sanctie is bijna veertien keer groter dan landen. De odds op succes van de EU en andere instituties zijn ook vele malen groter dan die van landen. Deze resultaten komen overeen met de resultaten van de bivariate analyse. Hierdoor wordt ook de vierde hypothese verworpen. In tegenstelling tot kleine instituties, in dit onderzoek de EU, blijken de VN blijken het meest succesvolle internationale institutie te zijn in het bieden van leiderschap en coördinatie voor

het behalen van een succesvolle sanctie. Een tweede significante variabele is de kosten die opgelegd worden aan de doelstaat. Sancties hebben meer kans op slagen als de kosten, dus de economische schade die veroorzaakt wordt bij de doelstaat groter zijn. Tabel 6 toonde aan dat de VN de grootste economische schade met de sancties veroorzaken als het vergeleken wordt met anderen. Er is dus een relatie tussen het succes van de VN met de veroorzaakte schade.

Sanctiotype en het beleidsdoel hebben beide geen significante invloed op de afhankelijke variabele succes. De negatieve coëfficiënt voor deze variabelen betekent dat deze onafhankelijke variabelen de odds voor succes verlagen. De odds voor succes worden ,849 keer verlaagd voor veiligheidskwesaties. Deze variabele blijkt ook het kleinste impact te hebben op het succes vergeleken met alle andere. De odds voor succes worden ongeveer ,5 keer verlaagd voor zowel handelssancties als financiële sancties zodra deze vergeleken worden met smart sancties. Deze gegevens laten zien dat het beleidsdoel en het sanctiotype niet bepalend zijn voor het succes van een sanctiegeval. Concluderend suggereert dit model dat sancties meer succesvol zijn als de economische schade groot is en als de sanctie opgelegd wordt door een internationale institutie.

VI. Conclusie

In dit onderzoek is er geprobeerd om het debat van unilaterale en multilaterale sancties anders te bekijken. Er werd geprobeerd om het volgende hoofdvraag te beantwoorden: zijn sancties die door internationale instituties zijn opgelegd meer succesvol dan sancties die zijn opgelegd door landen? Uit het literatuuronderzoek kwam het naar voren dat multilaterale sancties die door internationale instituties zijn opgelegd over het algemeen meer succesvol zijn dan multilaterale sancties zonder betrokkenheid van een internationale instituties. Dit heeft voor verder onderzoek geleid die de mechanismen van internationale instituties onderzocht. Hieruit kwam het naar voren dat internationale instituties het leiderschap bieden waaromheen een coalitie georganiseerd kan worden en de kosten van het maken van de coalitie en de coördinatie van de inspanningen verminderen. Daarnaast geven de instituties meer legitimiteit aan sancties en kunnen de activiteiten van de leden beter controleren, *sanction busters* en afvalligheden beter aanpakken en op deze manier bijdragen aan effectiviteit van een sanctiegeval.

De resultaten uit de statistische analyse ondersteunen dit. Er is aangetoond dat internationale instituties inderdaad een positief effect hebben op het succes van sancties. De resultaten geven aan dat internationale instituties meer succesvol zijn dan landen in het opleggen van verschillen type sancties en over verschillende soorten beleidsdoelen. Ook is er aangetoond dat internationale instituties meer schade veroorzaken aan economieën van hun doel. Steeds werd er een vergelijking gemaakt tussen sanctiegevallen van de VN, de EU en de resterende instituties met sancties opgelegd door landen. Dit omdat instituties geen homogene actoren zijn en institutioneel omvang en karakter een invloed hebben op de reacties van de actoren. De nadruk lag voornamelijk op de VN en de EU omdat zij het meest actieve zenders zijn. Terwijl de VN vanwege haar identiteit meer nadruk legt op vrede en veiligheid legt de EU om zelfde redenen meer nadruk op handel. Over het algemeen bleek de Verenigde Naties het meest succesvolle institutie te zijn.

Al met al kan er uit dit onderzoek geconcludeerd worden dat sancties die door internationale instituties zijn opgelegd meer succesvol zijn dan sancties die opgelegd zijn door landen.

VII. Literatuurlijst

- Bapat, N. A., & Morgan, T. C. (2009). Multilateral versus unilateral sanctions reconsidered: A test using new data. *International Studies Quarterly*, 53(4), 1075-1094.
- Drezner, D. W. (2000). Bargaining, enforcement, and multilateral sanctions: When is cooperation counterproductive? *International Organization*, 54(1), 73-102.
- Drezner, D. W. (2003). The Hidden hand of economic coercion. *International Organization*, 57(3), 643-659.
- Drury, A. C. (1998). Revisiting economic sanctions reconsidered. *Journal of Peace Research*, 35(4), 497-509.
- Early, B. R., & Spice, R. (2015). Economic sanctions, international institutions, and sanctions busters: When does institutionalized cooperation help sanctioning efforts? *Foreign Policy Analysis*, 11(3), 339-360.
- Hufbauer, G. C., Schott, J. J., Elliott, K. A., & Oegg, B. (1990). *Economic sanctions reconsidered: History and current policy*. Washington, DC, United States: Peterson Institute for international economics.
- Hufbauer, G. C., Schott, J. J., Elliott, K. A., & Oegg, B. (2007). *Economic sanctions reconsidered* (3e ed.). Washington, DC, United States: Peterson Institute for international economics.
- Kaempfer, W. H., & Lowenberg, A. D. (1999). Unilateral versus multilateral international sanctions: A public choice perspective. *International Studies Quarterly*, 43(1), 37-58.
- Mansfield, E. D. (1995). International institutions and economic sanctions. *World Politics*, 47(04), 575-605.
- Martin, L. L. (1993). Credibility, costs, and institutions: Cooperation on economic sanctions. *World Politics*, 45(03), 406-432.
- Morgan, T. C. (2013, juni). Threat and Imposition of Sanctions (TIES) Data 4.0 Users' Manual Case Level Data. Geraadpleegd van <https://www.unc.edu/~bapat/TIES.htm>
- Morgan, T. C., Bapat, N., & Kobayashi, Y. (2014). Threat and imposition of economic sanctions 1945–2005: Updating the TIES dataset. *Conflict Management and Peace Science*, 31(5), 541-558.